

REMEMBER

Vizionarul Eliade, despre “piloții orbi care ne conduc”

Un eseu
din
1937

Actualitatea clasicilor este dincolo de orice îndoială. O demonstrează și un text publicat de Mircea Eliade în ziarul “Vremea” nr. 505, din 19 septembrie 1937, la fel de valabil azi ca acum șapte decenii. Diagnosticul necruțător al lui Eliade este că mai toți membrii clasei politice autohtone se comportă ca niște “piloți orbi”, lipsiți de viziune și dominați de propriile interese. Drept urmare, așteptările și dezamăgirile românilor din 1937, după 20 de ani de la Marea Unire, sunt similare cu așteptările și dezamăgirile românilor după 22 de ani de la Revoluție – ani iroșiți și soldați cu „pierderea instinctului statal”. Prezentăm mai jos principalele fragmente din articolul semnat de Mircea Eliade.

Piloții orbi

Imoralitatea clasei conducătoare românești, care deține „puterea” politică de la 1918 încoace, nu este cea mai gravă crimă a ei. Că s-a furat ca în codru, că s-a distrus burghezia națională în folosul elementelor alogene, că s-a năpăstuit țărâniea, că s-a introdus politicianismul în administrație și învățământ, că s-au deznaționalizat profesiunile libere – toate aceste crime împotriva siguranței statului și toate aceste atentate contra ființei neamului nostru, ar putea – după marea victorie finală

– să fie iertate. Memoria generațiilor viitoare va păstra, cum se cuvine, eforturile și eroismul anilor cumpliți 1916-1918, lăsând să se aștearnă uitarea asupra întunecatei epoci care a urmat unirii tuturor românilor.(...) Clasa noastră conducătoare, care a avut frânele destinului românesc de la întregire încoace, s-a făcut vinovată de cea mai gravă trădare care poate înfieră o elită politică în fața contemporanilor și în fața istoriei: pierderea instinctului statal, totala incapacitate politică. Nu e vorba de o

simplă găinărie politicianistă, de un milion sau o sută de milioane furate, de corupție, bacșișuri, demagogie și șantaj. Este ceva infinit mai grav, care poate primejdui însăși existența istorică a neamului românesc: oamenii care ne-au condus și ne conduc nu mai văd. Într-una din cele mai tragice, mai furtunoase și mai primejduioase epoci pe care le-a cunoscut mult încercata Europă – luntrea statului nostru este condusă de niște piloți orbi. Acum, când se pregătește marea luptă după care se va ști

cine merită să supraviețuiască și cine își merită soarta de rob – elita noastră conducătoare își continuă micile sau marile afaceri, micile sau marile bătălii electorale, micile sau marile reforme moarte. Nici nu mai găsești cuvinte de revoltă. Critica, insulta, amenințarea – toate acestea sunt zadarnice. Oamenii acestia sunt invalizi: nu mai văd, nu mai aud, nu mai simt. Instinctul de căpetenie al elitelor politice, instinctul statal, s-a stins. Istoria cunoaște unele exemple tragice de state